

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje.

W dniu 17 sierpnia 2016r. odbyła się rozprawa w sprawie III Rc 4/16 z powództwa małoletniej K. D. przeciwko B. D. o podwyższenie alimentów. Oskarżona J. D. (1) była przedstawicielem ustawowym K. D. i na rozprawie tej początkowo przesłuchana została informacyjnie a następnie Sąd postanowił o przesłuchaniu jej na okoliczności sytuacji prawnej mieszkania położonego w O. przy ul. (...) po odebraniu przyrzeczenia oraz pouczył ją o treści art. 233 kk.

Oskarżona w tym trybie i na powyższa okoliczność zeznała, iż „zrobiłam remont w tym mieszkaniu, bo myślałam, że mieszkania nie oddam i syn będzie w nim mieszkać. Nie wiem, kto jest właścicielem tego mieszkania, nie wykupiłam tego mieszkania. Naprawdę nie wiem kto jest jego właścicielem, nie wiem czy babcia była jego właścicielem, nic nie płacę za to mieszkanie, syn nie mieszka w tym mieszkaniu.”.

W mieszkaniu przy ul. (...) w O. zamieszkiwała babcia oskarżonej S. S. (1), która zmarła 6 lutego 2015r. Oskarżona w dniu 17 listopada 2016r. wniosła do Sądu Rejonowego w Olsztynie o stwierdzenie nabycia spadku po babci. Oskarżona uiszczala opłaty za ww. mieszkanie od sierpnia 2014r.

Postanowieniem z dnia 9 marca 2016r. – prawomocnym od dnia 31 marca 2016r. oskarżona nabyła w całości spadek po zmarłej babci S. S. (1) – na podstawie testamentu.

/dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonej J. D. k. 98v, 52v-53; zeznania świadka M. S. k. 98v-99-28v; protokół rozprawy z dnia 17 sierpnia 2016r. k. 2-5; postanowienie k. 16, wniosek k. 17, pismo k. 6

Oskarżona J. D. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego jej czynu i na rozprawie odmówiła składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania. W toku postępowania przygotowawczego wyjaśniła, iż na rozprawie o podwyższenie alimentów nie kłamała na temat mieszkania. Podała, iż rozprawa trwała długo i ona z uwagi na depresję nie pamięta jej przebiegu. Pamięta jedynie początek rozprawy, nią pamięta aby była pouczana o odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań. Podał, iż dopiero po rozprawie zapoznała się z protokołem i zobaczyła co mówiła na rozprawie.

Potwierdziła, iż składała wniosek o stwierdzenie nabycia spadku po swojej babci ale nie wiedziała co wchodzi w jego skład. Wyjaśniała, iż jej babcia zamieszkiwała z jej matką, która zmarła a po jej śmierci babcią zajmował się jej wujek J. S., który rzekł się dziedziczenia. Podała, iż nie wiedziała, że babcia wykupiła mieszkanie i jest jego właścicielką. .

Sąd zważył, co następuje.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej co do braku świadomości kwestii własności mieszkania a także niepamięci przebiegu rozprawy. Kwestia własności mieszkania wynika z dowodów z dokumentów oraz twierdzeń oskarżonej i jej syna, wskazujących, iż uiszczali oni za powyższe mieszkanie opłaty. Kwestia niepamięci przebiegu rozprawy zaś jest w ocenie Sądu jedynie linia obrony.

Wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie w zeznaniach syna oskarżonej M. S. (2) odnośnie faktu, iż S. S. mówiła, że mieszkanie ma przyspaść właśnie jemu, dokonywania opłat za nie czy czynności związanych z jego sprzątnięciem. W tym zakresie Sąd dał wiarę tym zeznaniom. Świadek podał, iż nie miał wiedzy na temat własności mieszkania, wskazał jednak należy, iż nie musiał jej mieć albowiem oskarżona mogła o tym nie mówić.

Zeznania świadków G. J., B. D., J. P. i A. S. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i nie były podstawą ani dokonywania ustaleń faktycznych ani rozważań. Świadkowie ci albo nie posiadali wiedzy na temat własności mieszkania albo też posiadli ją po rozprawie w dniu 17 sierpnia 2016r. nie zachodziła zatem potrzeba oceny ww. dowodów.

Niewątpliwym jest, iż ze zgromadzonych dowodów z dokumentów wynika, iż S. S. (1) była od 2010r. właścicielką mieszkania, zaś oskarżoną jej jedyną spadkobierczynią. O fakcie tym oskarżona doskonale wiedziała taki bowiem zapis zawarła w złożonym przez siebie wniosku o stwierdzenie nabycia spadku. Niewątpliwe postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku jest jedynie ustaleniem kręgu osób dziedziczących i nie dotyczy bezpośrednio kwestii majątku. W niniejszej jednak sprawie oskarżona była jedyną spadkobierczynią a zatem stała się właścicielką całego majątku, bez konieczności wytaczania powództwa o podział majątku spadkowego. Z jej wyjaśnień oraz zeznań M. S. wynika wprost, iż mieszkaniem tym oboje się opiekowali a także ponosili za nie opłaty. Stwierdzenia oskarżonej, iż nie miała świadomości, że mieszkanie nie jest jej niezgodne jest z zasadami doświadczenia życiowego. Gdyby bowiem mieszkanie nie było własnościowe a komunalne to po śmierci S. S. wróciłoby do zasobu mieszkaniowego gminy. Tymczasem po śmierci spadkodawczyni oskarżona i jej syn mieszkaniem tym dysponowali a wyjaśnienia oskarżonej nie wskazują aby podejmował w Urzędzie Miasta w O. jakiegokolwiek kroki celem przekazania mieszkania. Zauważyć też należy, iż od śmierci S. S. do terminu rozprawy minęło praktycznie półtora roku, zaś od prawomocności postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku prawie 5 miesięcy.

Okoliczności powyższe wskazują, iż oskarżona miała pełną świadomość, iż mieszkanie jest jej własnością i stwierdzenie na rozprawie, iż nie wie czyją własnością jest lokal przy ul. (...) w O. było świadomym podaniem nieprawdy.

Odpowiedzialności karnej za popełnienie przestępstwa z art. 233 §1 k.k. podlega ten kto składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę. Warunkiem tej odpowiedzialności jest, aby przyjmujący zeznanie, działając w zakresie swoich uprawnień, uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie lub odebrał od niego przyrzeczenie. W sprawie niniejszej prowadzący postępowanie sądowe w sprawie III Rc 4/17 wydał postanowienie o przesłuchaniu oskarżonej co do określonego zakresu po odebraniu przyrzeczenia – co uczyniono oraz pouczeniu o odpowiedzialności z art. 233 kk.

Przedmiotem ochrony przepisu art. 233 § 1 k.k., jest szeroko rozumiane dobro wymiaru sprawiedliwości, w szczególności zaś wartość, jaką jest zapewnienie wiarygodności ustaleń dokonywanych w postępowaniu sądowym lub innym postępowaniu przewidzianym w ustawie, a co za tym idzie, ochrona prawidłowości (trafności) wydawanych orzeczeń (postanowienie SN z dnia 1 kwietnia 2005 roku, IV KK 42/05).

Nieprawda w rozumieniu art. 233 § 1 k.k. oznacza nieprawdę w sensie subiektywnym, tzn. że zeznanie jest nieprawdziwe, gdy sprawca uświadamia sobie, że kłamie. Oskarżona co do złożonych twierdzeń zasłaniała się niepamięcią oraz brakiem wiedzy, co do faktu własności mieszkania. Jak wskazano powyżej oskarżona miała świadomość, iż jest właścicielką mieszkania, której to okoliczności nie potwierdziła na rozprawie, wskazując, iż nie wie kot jest jego właścicielem.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał oskarżoną J. D. (1) za winną tego, że w dniu 17 sierpnia 2016 r. w B., woj. (...) (...) w toku rozprawy przed Sądem Rejonowym w Biskupcu w sprawie o sygn. III RC 4/16 w przedmiocie podwyższenia alimentów, po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i zatajenie prawdy, tj. o treści art. 233 § 1 k.k. zeznała nieprawdę w zakresie dotyczącym sytuacji prawnej nieruchomości, tj. mieszkania o nr (...) położonego w O. przy ul. (...) tj. popełnienia czynu z art. 233§1 kk i za to z mocy art. 233§1 kk skazał ją i wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69§1 i 2 kk, art. 70§1 kk i art. 73§1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres lat 2, oddając ją w tym czasie pod dozór kuratora sądowego

Na podstawie art. 43b kk orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie go na stronie internetowej Sądu rejonowego w Biskupcu na okres 1 miesiąca oraz tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta w B. na okres 2 tygodni.

W chwili obecnej orzeczenie obowiązku probacyjnego lub środka karnego jest obligatoryjne przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności. Orzeczony środek karny wzmocni zaś generalno-prewencyjną funkcję kary, co do przestępstwa, które cechuje się dość znaczną społeczną szkodliwością – czemu dał wyraz ustawodawca w znaczący sposób zwiększając od 15 kwietnia 2016r. zagrożenie karą.

Oskarżona nie była wcześniej karana, zaś okoliczność związana z własnością mieszkania nie miała większego znaczenia dla rozstrzyganej sprawy o podwyższenie alimentów. Okoliczności powyższe Sąd potraktował jako łagodzące.

Nie dopatrywał się też szczególnych okoliczności obciążających, dlatego też orzeczona kara ukształtowana została w minimalnych granicach ustawowego zagrożenia a okoliczności te uzasadniały też orzeczenie środków probacyjnych.

Sytuacja materialna oskarżonej, która nie osiąga dochodów oraz jej stan zdrowia wskazany przez nią na rozprawie w dniu 25 maja uniemożliwiały skorzystanie przez Sąd z art. 37a kk – co Sąd rozważał, jednak kary inne niż pozbawienia wolności nie byłyby możliwe do wykonania z powyższych powodów.

Na podstawie §4 ust. 3 i §17 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu

zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. S. kwotę 888 (osiemset osiemdziesiąt osiem złotych) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu w tym kwotę 300 złotych tytułem wynagrodzenia za obronę w postępowaniu przygotowawczym oraz kwotę 204,20 tytułem podatku VAT od wynagrodzenia z obronę z urzędu, w tym kwotę 69 złotych tytułem podatku VAT od wynagrodzenia za obronę w postępowaniu przygotowawczym.

Oskarżona jak wskazano nie osiąga dochodów i dlatego na podstawie art. 624§1 kpk Sąd zwolnił ją od kosztów sądowych.